

fremføre adskillige andre Indvendinger mod den end dem, som den højtærede Finansminister har haft Lejlighed til at anføre. For det første er der den Indvending — det ærede Medlem fra Æbeltoft var kort inde derpaa —, at en Omsætning altid er et daarligt Grundlag for en Skat, en Omsætning behøver ikke i og for sig at røbe nogen Skatteevne. Det er heller ikke Omsætningen, man vil forsøge at ramme, det skulde være den Fortjeneste, der naas ved Omsætningen, og den maales ingenlunde ved det tilfældige Beløb, der i Øjeblikket omsættes. Desuden er det stadig tvivlsomt, om man i et Land, hvor man allerede har Formue- og Indkomstskat — og hvor altsaa Indkomstskatten ifølge den Maade, hvorpaa den er lagt an, rammer ogsaa netop de Indtægter, der erhverves ved Børshandler, saavel som alle andre Indtægter —, ekstra skal beskatte disse Indtægter, blot fordi de indvindes ad denne fuldstændig legitime Vej.

Men dette er teoretiske Indvendinger, og al Teori er graa, kun Livets gyldne Træ er grønt. Nu er det imidlertid Spørgsmaalet, om dette Livets Træ i dette Tilfælde er saa gyldent. Jeg vil tro, at hvis den højtærede Finansminister vilde have haft Skatter, som kom forholdsvis let ind og gav et klækkeligt Udbytte, kunde han med største Lethed have fundet adskillige Skatter, der var bedre end denne. Paa et Tidspunkt, hvor store Dele af Befolkningen stønner under Værnepligtens Aag, kunde det være meget passende at faa gennemført en Værneskat, der desuden har det Fortrin i mange af de ærede Partigrupper Øjne at være en direkte Skat. Og det synes mig, at de Begivenheder, der foregaar, og som man i visse Partier forarger sig saa stærkt over, ligefrem raaber paa en Udførselstold. En Udførselstold er et nærliggende og naturligt Middel i dette Øjeblik til at fylde Statskassen. Jeg skal nævne f. Eks. den store Beholdning af maltet Byg, der i Øjeblikket er her i Landet, og som sikkert med Fordel for Landbruget kunde ombyttes med det langt billigere Majs og samtidig bære en klækkelig Finansudførselstold. Jeg skal imidlertid senere komme tilbage til dette Punkt. Nu i denne Sammenhæng ønsker jeg blot at slaa fast, at vi, i det Øjeblik den højtærede Finansminister har fremsat dette Lovforslag efter den Stemning, der er skabt, og den Tilslutning, det har faaet, er under Nødvendighedens Aag, vi skal have denne Børsskat, hvad enten den er rationel eller ikke. Hvert Øjeblik sagde

det ærede Medlem fra Æbeltoft, at den ikke var rationel, men Hensynet til det rationelle synes man at sætte sig ganske ud over for Øjeblikket, og vi er altsaa kommet til det Standpunkt, som betegnes ved det gamle franske Ord: „Puisque le vin est tiré, il faut le boire“. Da nu Finansministeren har trukket Flasken op og sat den paa Bordet, kan vi lige saa godt drikke den, inden Øllet bliver dovent, og vi skulde derfor gerne have undersøgt den Skat nærmere, som vi saaledes ikke kan slippe for.

Her vil jeg straks gøre den højtærede Finansminister den Indrømmelse, at han har taget Brodden af de væsentligste Indvendinger af praktisk Natur, som kan rejses mod dette Lovforslag, og som f. Eks. er rejst paa Forhaand af Børsstyrelsen, ved at indskrænke Loven til kun at gælde Aktier og altsaa fritage hele den store Obligationshandel. Dette tror jeg, man ubetinget bør hilse med Glæde, og at man bestemt bør afvise den Tanke, der synes at pippe frem hos enkelte Talere, at man skal vende tilbage til at inddrage hele denne store legitime Omsætning, der ikke paa nogen Maade taaler selv det fjerneste Paalæg, under denne Lov. Men jeg maa dog have Lov til i Forbigaaende at sige, at medens det som Regel tør siges, at en saadan Skat, der under ingen Omstændigheder bør ramme Kapitalanlæg, heller ikke kommer til at ramme saadanne, da disse i Almindelighed vil søge Obligationer, kan det paa den anden Side ikke nægtes, at der er adskillige Aktier, der efterhaanden er blevet Anlægspapirer lige saa fuldt som Obligationer, og at Tendensen gaar i Retning af, at visse Førsteklasses Aktier, som Bankaktier, af Publikum udsøges som Anlægspapirer, og det er altid saa sin Sag, saaledes som det her er gjort, ligesom at slaa fast, at alle Aktier eo ipso er Spekulationspapirer.

Nu er altsaa Maalet i øvrigt, at man skal have et klækkeligt Udbytte af ethvert nyt Skattepaalæg, og at det skal komme ind paa en nem Maade, det tror jeg ikke, nogen vil modsige, og det har heller ingen Taler her forsøgt paa. Naar man ikke vil have moralske Betragtninger indblandet i Sagen, men staar paa det rent finansielle Standpunkt, er det, man tilstræber, Maalet for Skattepaalæget, at faa en klækkelig Indtægt og faa den paa en forholdsvis nem Maade, der ikke ulejligere Befolkningen og ikke er kostbar for Statskassen. I begge Henseender har utvivlsomt det nu foreliggende Lovforslag sine